

СЛАВКО Й ЖАКО

І вдень, і вночі гримкотять
поїзди повз маленький степовий
роз'їзд. Пасажири, мабуть, не
встигають його й помітити, бо
схожих на нього вздовж залізниці
дуже багато. Всюди смугасті,
як зебри, шлагбауми, старенька
будочка і кам'яний будиночок,
що вистромив з густого вишняка
черепичну дахівку, як їжак голову.

Ось тут і живе один з найбільших мрійників на світі Славко. Щодня проводить поглядом поїзди і з нетерпінням жде, коли нарешті виросте і поїде аж у самісіньку Африку. Звідти сюди щотижня приходять листи від батька.

На конвертах то руді замислені верблюди, то мовчазні піраміди, – побачити б усе те самому, покататися на верблюді, залізи на піраміду!

– Африка від тебе не втече, – заспокоює дідусь, – виростеш, то об'їздиш увесь світ. Он, диви, тільки за це літо – як з води вигнався.

Еге ж, як з води, думає нищечком Славко, з якої там води! Хіба ж так треба рости, щоб швидко вирости! Треба – як оно бузина за хатою. Торік уже аж до даху доп'ялась. Ото справді росте. А тут просто ніякого терпцю немає ждати.

Як добре батькові, що він дорослий, їздить, куди захочеться. І щоразу з геологічних експедицій привозить дивовижні подарунки.

Коли від'їздив цього разу, Славкові стало прикривато. Яка несправедливість: чому батькові треба їхати саме в його день народження? Мати заспокоювала його:

– Станеш дорослим, тоді зрозумієш, як важливо бути вірним своєму обов'язку.

– У дітей ще більше обов'язків, ніж у дорослих, – заперечив Славко. – І в школу ходи, і старших слухайся, і руки мий, і зуби чисть, і нічого не зроби без дозволу...

Не життя, а самі обов'язки – навіть дихнути без них спокійно не можеш.

– Виростеш – обов'язків стане ще більше, – сказав батько.

– Більше, як у мене є, мабуть, не буває, – засумнівався Славко.

– Буває, сину, буває, – мовила мати. – Все наше життя з них складається.

– А в мене так не буде... Робитиму, що хочу, – сказав і уявив, як їздитиме по всіх усядах і все на світі бачитиме. І не треба тоді йому ні в школу ходити, ні уроки вчити, ні рано вставати – дуже багато нудних справ не робитиме.

Ото й буде справжнє життя. Не життя, а суцільне свято.

Батько – вже як зібрався й присів на дорогу – спитав:

– Що ж тобі звідтіля привезти?

Думав-думав Славко й не надумав. І ще прикріше йому стало.

– Я не знаю, тату, що там є, а чого нема.

– А час би вже й знати. Вчишся ж уже в третьому класі.

– Та ми ж іще географію не вчимо.

– Домовимося так, – сказав батько, – доки я буду в Африці, ти читатимеш про неї книжки. А як повернуся, розкажеш мені все, що взнав про Африку. Я ж розповім тобі лише те, чого ти не встигнеш узнати. Згода?

– Згода.

– А привезу тобі найцікавіше з усього, що там зустрінеться.

– Тільки з однією умовою: Славко добре вчитиметься, – додала мати. – Правда ж, сину?

– Добре, – відповів знехотя й важко зітхнув.

І раптом батько спохопився:

– Стривай, а я ж забув тобі вручити найголовніший подарунок.

Під вікном уже сигналіла машина, що приїхала за татом, коли він вийшов зі своєї кімнати з трьома грубезними темно-синіми книжками в руках.

Славко глянув і аж сторопів од радості. До тих книжок йому навіть підходити заборонялося. Одного разу батько тільки показував йому яскраві малюнки всяких тварин у товстезних книгах.

– Це тобі. Їх мені в твоєму віці дідусь подарував. І для мене це були найцікавіші книжки на світі.

– Мені... – прошепотів Славко, який ніяк не міг повірити в таку подію.

– Написав ці книжки знаменитий німецький учений Альфред Едмунд Брем понад сто років тому. Їх читають в усьому світі. Я певен, «Життя тварин» тобі теж сподобається.

Батько поїхав, а Славко почав читати книжки Брема.

Він дізнався, що зеброві мангусти вміють наслідувати пташині голоси, а тому їм

